

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ

Ἐν ὁδῷ Φλέσσα, ἀριθ. 5

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ

Ἄπο τῆς 1 Ἰανουαρίου ἕως 1 Ἰουλίου
Ἐσωτερικοῦ φρ. 6.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8.

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ

ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΧΟΛΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ πρόνοια περί τῆν διαίτησιν τοῦ εἶδους τῶν φυτῶν, ὑπὸ Νικολάου Γ. Γαλανοῦ. — Ἀντωνίου Τραυλιαντῶνῃ. Εἰς ποῖον κτήκει τὸ Βραβεῖον. — Εὐαγγελικὸν ἀνάγνωσμα μετὰ συντόμου ἐρμηνείας τῆς Κυριακῆς τῆς 25ης Ἰουλίου. — Σύντομος ἐρμηνεία τοῦ Ἀποστολικοῦ ἀναγνώσματος τῆς Κυριακῆς τῆς 25ης Ἰουλίου. — Τὰ μασσονικά ἐν τῇ Βουλῇ. Οὗτε ἓνας. — Ὁ Ἅγιος Χαλκίδος. — Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς 25ης Ἰουλίου καὶ 1 Ἀυγούστου. — Οἱ διδάξαντες εἰς τὰς λαϊκὰς σχολὰς τῆς Ἀναπλάσεως.

Ἡ ΠΡΟΝΟΙΑ ΠΕΡΙ ΤῆΝ ΔΙΑΙΤΗΣΙΝ ΤΟΥ ΕἶΔΟΥΣ ΤῶΝ ΦΥΤῶΝ

Ἡ διαίτησις τοῦ εἶδους εἰς τὰ ὀργανικὰ ὄντα, τὰ ὅποια γεννῶνται σήμερον καὶ θνήσκουν αὔριον, ὑπῆρξεν ἐν τῶν σπουδαιοτέρων μελεμμάτων τοῦ Πλάστου. Τὰ ὀργανικὰ διατηροῦνται ἐπ' ἀπειρον· εἴτε ὡς στοιχεῖα ἀπλά, εἴτε ὡς σύνθετα σώματα δυνάμενα νὰ ἀποσυντεθῶσι καὶ τὰ μέρη των νὰ ὑπεισέλθωσιν εἰς νέας συνθέσεις, οὐδαμῶς προσθέτουσιν ἢ ἀφαιροῦσιν ἐκ τῆς ὑπαρχούσης ὕλης εἴτε κατὰ ποσόν, εἴτε κατὰ ποιόν. Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὰ ὀργανικὰ ὄντα θεωρούμενα οὐχὶ ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς περιεχομένης ὕλης, ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς ζωῆς τοῦ ἀτόμου. Ἐκαστον φυτὸν καὶ ἕκαστον ζῶον γεννᾶται ἐν ὀρισμένῳ χρόνῳ καὶ θνήσκει μετὰ πάροδον βραχυτάτου ἢ σχετικῶς μακροῦ χρονικοῦ διαστήματος. Ἄλλ' ὁ Θεὸς δὲν ἐπέλασε τὸ ὀργανικὰ ὄντα, ἵνα ἐκλίπωσιν ἐν τῇ πρώτῃ αὐτῶν γενεᾷ. Παρέρχονται τὰ ἄτομα, ἀλλὰ τὰ εἶδη πρέπει νὰ διατηρῶνται καὶ νὰ διαδέχωνται κατ' ἐξακολουθήσιν αἱ γενεαὶ τὰς γενεάς.

Πρὸς τοῦτο εἰς μὲν τὰ ζῷα ἐνέβαλεν ὁ Θεὸς τὴν γεννητικὴν ὀρμὴν, διὰ σφοδροῦ δὲ καὶ ἐπιμόνου σωματικοῦ ἐρεθισμοῦ ἀφ' ἑνός, καὶ διὰ ψυχικῆς ἑλξέως ἀφ' ἑτέρου μεταξὺ ἄρρενος καὶ θήλεος φύλου, κατορθοῦται ἡ μίξις αὐτῶν καὶ ἡ

ἐπιτέλεισι τῶν βουλῶν τοῦ Ὑψίστου. Καὶ ὁ ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου ἡ ψυχολογικὴ ἐλευθερία καὶ τὸ αὐτεξούσιον ἀποτελεῖ χάσμα χωρίζον ἀναμέσον αὐτοῦ καὶ τῶν κτηνῶν, ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας μέχρι γῆρατος εὐρίσκειται ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὀρμῆς ταύτης, οὗτοι νὰ μὲν ὑπάρχουσι καὶ οἱ νοοῦντες ὅτι ὀφείλουσι νὰ δώσωσι γέννησιν καὶ αὐτοὶ καθὼς ἔλαβον, ἀλλ' οἱ πλείστοι, ἀναλογιζόμενοι τὰ ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ οἰκογενεῖας δεινά, τὰ ἐξόδα, τοὺς κόλπους, τὰς θλίψεις, ὅα ἠρκοῦντο εἰς τὴν μοναξίαν των, ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν ἔθετεν αὐτοὺς ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ σωματικοῦ ἐρεθισμοῦ, τῆς κορυφουμένης ἡδονῆς καὶ τῆς ψυχικῆς συμπαθείας καὶ ἑλξέως.

Ἄλλ' ὅπως ὀρθοῦται εἰς τὰ ζῷα ἀπαιτεῖται καὶ αὐτενεργεῖα τις πρὸς τὴν μίξιν, διὸ ὁ Θεὸς μετράζει τὴν ἐαυτοῦ πρόνοιαν περιορίζων αὐτὴν μέχρι τοῦ νὰ αἰσθανθῶσι μόνον ταῦτα τὴν ἀνάγκην τῆς μίξεως.

Ἄλλ' εἰς τὰ φυτὰ τὰ ὅποια, ὡς ἄφυχα, οὐδαμῶν αὐτοβουλίαν ἔχουσι, τὰ ὅποια ὡς ἐμπεισασαλευμένα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀδυνατοῦσι νὰ κινήθωσι πρὸς εὔρεσιν τοῦ ἑτέρου φύλου αὐτῶν, ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ καταδεικνύεται ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ μεγαλοπρεпеΐᾳ.

Ὁ διὰ γενῶν πολλαπλασιασμοῦ τῶν φυτῶν τελεῖται δι' εἰδικῶν ὀργάνων περιεχομένων ἐντὸς τῶν ἀνθῶν, τῶν στήμονων δηλ. παραγόντων τὴν γῦριν, κόνιν τινα λεπτήν, ἰσοδυναμοῦσαν πρὸς τὸ σπέρμα τῶν ζῶων, καὶ τοῦ ὑτέρου, ὀργάνου ἀπιδουαδῶς, ἐγκλείοντος τὰ ὄσπρια, ἅτινα μέλλουσι τὰ γονιμοποιηθῶσι καὶ νὰ καταστῶσιν ἄριστὰ πρὸς φυτογονίαν· τὰ πολύτιμα ταῦτα ὄργανα μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας προφυλάττονται διὰ τῆς στεφάνης καὶ τῆς κάλυκος μέχρις οὗ συντελεσθῇ ἡ γονιμοποίησις καὶ στερεωθῇ ὁ καρπὸς ἐπὶ τοῦ ἀνθικοῦ ἄξονος.

Διὰ λόγους, οὗς Κύριος εἶδεν, δὲν ἀναπτύσσονται οἱ στήμονες καὶ ὁ ὑπερος πάντοτε ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἄνθους, καὶ οὕτω πως ἡ μεταφορὰ τῆς γύρωσις ἐπὶ τοῦ στίγματος τοῦ ὑτέρου καθίσταται δυσκολωτέρα. Ἄλλὰ καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἀρρενοθήλια ἄνθη, ἐνθα δηλ. συνυπάρχουσιν ἀμφότερα τὰ ὄργανα, δὲν συμφέρει ἡ γονιμοποίησις τῶν ὄσπριων διὰ τῆς γύρωσις τοῦ αὐτοῦ ἄνθους. Ἔς εἰς τὰ ζῷα ἡ μίξις μεταξὺ μελῶν

της αυτής οικογενείας εξασθενίζει τὰ ἔκγονα, τοιοῦτοφύπου καὶ ἐν τοῖς φυτοῖς. Ἀνάγκη λοιπὸν ἀρ' ἐνός μὲν νὰ ἐμποδίσῃ ἡ Πράνοια τὴν γονιμοποίησιν διὰ τῆς γύρας τοῦ αὐτοῦ ἄνθους, καὶ δεύτερον νὰ ἐξέρῃ τρόπον δι' οὗ εἰς ἀποστάσεως νὰ ἐπιτελήται ἡ γονιμοποίησις αὕτη.

Διὰ τὸ πρῶτον ἐπενόησε τὸ ἐξῆς μέσον. Ἡ τὰ ὄργανα ταῦτα ἀναπτύσσονται ἐν διαφόρῳ χρόνῳ, ὅτε ἀδύνατος ἀποθάνει ἡ ἐπιδράσις τῶν μὲν ἐπὶ τῶν δεξ., ἢ ἐν ταῦτοχρόνῳ ἀναπτύξει ὑπάρχει ἡ λειτουργία ἐτεροστυλίας, ἥτοι ὁ ὕπερος εἶνε πολὺ ὑψηλότερος τῶν στημόνων, ἢ δὲ πτώσις τῆς γύρας πανταχοῦ ἄλλου δύναται νὰ γείνη, ὅχι ὅμως καὶ ἐπὶ τοῦ στίγματος τοῦ ὑπέρου.

Διὰ τὸ δεύτερον ἔθεσεν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς τὸν ἄερα καὶ τὰ ἔντομα. Ἐνίσταται ἐπὶ ἐνός δένδρου ἢ φυτοῦ ἢ ἐπὶ πολλῶν τοιούτων ἀνθούσι διὰ μίαν πολλὰ ἀπειράριθμα ἄνθη. Ὁ ἄνεμος πυνὸν διεγείρει ἐξ αὐτῶν νεφέλιον γύρας, τὸ ὅποιον μετακομίζει εἰς μακρυνὰς ἀποστάσεις. Ἄν τῷ μεταξύ ὑπάρχουν δένδρα, φέροντα τελείως ἀναπτυγμένα θήλεα ἄνθη, ἢ γύρις ἐπιπέθῃται ἐπ' αὐτῶν διὰ τοῦ στίγματος καὶ τοῦ στόλου κατέρχεται εἰς τὴν φλοήην, εἰσδύει διὰ τῆς μικροπόλης εἰς τὰ ἴσθια καὶ γονιμοποιεῖ αὐτά.

Εἰς ἄλλα ἐκ τῶν ἀνθῶν, τὰ ἔχοντα ζωηρὸν χροῖμα, ἡδαῖαν ὀσμὴν καὶ μελιτοδόξα ἀγγεῖα, ἔρχονται αἱ μέλισσαι νὰ ἀναζητήσωσι μέλι. Ἐπιπικνήμεναι ἐπὶ τῶν ἀνθῶν ἐπαλείφονται διὰ γύρας· μεταβαίνουσαι εἶτα εἰς ἄλλο ἄνθος πρὸς ἐξακολούθησιν τοῦ ἔργου τῶν, γίνονται φορεῖς ἀσυνείδητοι αὐτῆς, τὴν ὅποιαν προσκαλλῶσιν ἐπὶ τοῦ ἰζώδους στίγματος. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει εἰς ἄλλα ἄνθη μὲ τὰς μύϊας καὶ τὰς ψυχὰς, μὲ τοὺς βομβυλιούς, οἵτινες βυθίζοντες τὸ ρύγχος ἐντὸς τοῦ ἄνθους ἐλελισφάκου τοῦ ἀγροτικού, ὅπως ἀποχωρίσωσι τὰς δύο πλάκας, κάτωθεν τῶν ὁποίων ὑπάρχει μέλι, κάμνουσιν ὥστε νὰ παιπαλιζῶνται τὰ νῶτά τῶν ἐκ γύρας διὰ τῶν ἐπὶ τῶν πλακῶν τούτων στηριζομένων καὶ καμπωμένων τοξοειδῶς στημόνων. Τὸ αὐτὸ μὲ τοὺς ψήγας, οἵτινες ὅταν τὰ ἄνθη περικλείωνται ἐν ψευδοκαρπῷ ὡς εἰς τὰς ὀλύνθους καὶ τὰ σῦκα, εἰσδύουσι διὰ τῆς ὀπῆς (μάτι) πρὸς εὐρεσιν τροφῆς, ἀλλ' ἐνταυτῷ μεταφέρουσι καὶ τὴν τῶσον εὐεργετικὴν κίνην.

Τὰ ἔντομα ταῦτα βεβαίως οὐδαμῶς συναισθάνονται τὸ ἀγαθὸν τοῦ ὁποίου γίνονται πρῶξενοι καὶ τὰς ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας παρέχουσιν ἐν τῇ πλάσει· ὑπέκουσιν εἰς ἀπλοῦν ἐνστικτον αὐτεσυντηρήσεως, ἀλλ' ἡ πρόνοια γνωρίζει νὰ χρησιμοποίησιν τὰ πάντα πρὸς γενικὴν ὀφέλειαν, καὶ ἂν μυριάκις ἀρνίμεθα αὐτὴν, αὕτη ἐνεργεῖ σταθερῶς καὶ ἀπαρεγκλίτως τὸ ἔργον τῆς.

Νικόλαος Γ. Γαλανός.

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΡΑΥΛΑΝΤΩΝΗ

ΕΙΣ ΠΟΙΟΝ ΑΝΗΚΕΙ ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

— Ἀλλά, εἶπα, ποῖος εἰξεύρει ρωσικά ;

— Εἶνε ἀπὸ τὰ γερμανικὰ σύνορα, καὶ ὀμιλοῦν καὶ γερμανικὰ ἄλλως τε ὁ νέος αὐτός εἶνε καθηγητὴς καὶ ὀμιλεῖ καὶ τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικά, ἂν ἔτυχῃ νὰ τὰ γνωρίζετε σὲς ποῦ εἰσθε Ἕλληνας.

Χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις συνήψαμεν μαζί τῶν ὀμιλιαν. Μεσολαβούσης τῆς κυρίας ξυμῆ τὴν ἱστορίαν τῶν. Ὁ γέρον ἦτο παλαιὸς ἀπόμυθος, ἀνάπηρος κατὰ τὴν δεξιάν χειρᾶ, ἔνεκα πληγῆς, ὃ δὲ ξανθὸς νέος καὶ ἡ πάσχουσα νέα ἦσαν ἀδελφοὶ καὶ τέκνα τοῦ ἀναπήρου γέροντος· τὰ δύο μικρὰ ἦσαν τέκνα τῆς ἰσχνῆς νέας, τῆς ὅποιος ὁ σύζυγος εἶχεν οἰκτρῶς ἀποθάνει. Ἐργάτης κατ' ἀρχὰς φιλόπνοος καὶ τίμιος, εἶχε μετὰ ταῦτα ἐμπλεχθῆ εἰς μίαν ἀπεργίαν, ἢ μακρὰ ἀόρεια τῆς ὅποιος τὸν συνήθισεν εἰς τὴν ἀργίαν καὶ τὴν μέλην, τὰ δύο δὲ ταῦτα τὸν εἶχον καταστρέψῃ. Ἀπὸ ἀχρήστου ἔργου φορτικὸς εἰς τὴν οικογενείαν του, ἀπὸ ραθύμου ἔγεινε σκαῖός καὶ βλάσφημος, ἀπὸ μεθύσου παραλυτικὸς, ἀπὸ πικρός καὶ συζύγου δήμεος τοῦ τρυφεροῦ πλάσματος, τὸ ὅποιον τοῦ εἶχον ἐμπιστευθῆ, καὶ τὸ ὅποιον, ἀφοῦ εἶδε πωλούμενον καὶ τὸ τελευταῖον πενιχρὸν κόσμημά του, ἀφοῦ ἐπέεινε καὶ εἶδε πεινῶντα τὰ τέκνα του, ἀφοῦ ὑπέμεινε τοὺς σαρκασμούς καὶ τὰς περιφρονήσεις τῶν γειτόνων, τὰς ὕβρεις καὶ τὰ ἐυλοκοπήματα τοῦ συζύγου, ἀφοῦ ἐπὶ μακρὸν ἔκρυψεν ἐν ἑαυτῇ τὴν ἀθλιότητά τῆς, ἀφοῦ μετ' ὅλα ταῦτα προσεδιήθη ὑπὸ νοσήματος ὀλιβεροῦ καὶ ἀνιάτου, ἠναγκάσθη ἐπὶ τέλους νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ χωρίον τῆς, εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς. Τὴν ὑπεδέχθησαν μὲ τὴν ὀλιβερὰν στοργήν, μὲ τὴν ὑπερβολικὴν τρυφερότητα, τὴν ὅποιαν γεννᾷ ἡ σκέψις τῆς προσωρινότητος, ἢ ἰδέα ὅτι τὸ ὄν ἐκεῖνο, τὸ ἀρρήκτως συνδεδεμένον πρὸς ἡμᾶς διὰ τῆς γεννήσεως καὶ διὰ τῆς ἀγάπης, μετ' ὀλίγον μέλλει νὰ μᾶς ἀφήσῃ διὰ παντός, καὶ χάριν αὐτῆς ἐδέχθησαν καὶ τὰ τέκνα τῆς, ἐδέχθησαν καὶ περιεθάλψαν καὶ τὸν ἄθλιον αὐτουργὸν τῆς δυστυχίας τῆς. Προσεπάθησαν μάλιστα νὰ τὸν θεραπεύσωσιν ἀπὸ ὅλας τὰς σωματικὰς καὶ ψυχικὰς λύμας του· ἀλλ' ὁ ἱατρός, πρὸς τὸν ὅποιον ἀπετάθησαν, ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπε μὲ τὴν ἱατρικὴν ἐλείνην ἀπόθειαν, τὴν κειμένην μεταξὺ τῆς σιληρότητος καὶ τῆς φιλανθρωπίας·

— Ἰατρικὸν ἐν γνωρίζω δι' αὐτὸν, πανάκειαν ἀλλοθιῶν, τὴν στρυχνίνην.

Τυρανῶν καὶ τυραννοῦμενος, ἐπέζησεν ὁ ἄθλιος ἐπὶ τινὰς μῆνας, καὶ ἀφοῦ ἀπέθανε πρὶν ὡς ἄνθρωπος λογικός, ἀπέθανε τέλος καὶ ὡς φυσικός, ἀπαλλάξας τῆς ἀθλιότητος καὶ ἐαυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους, πρὸ πάντων τὴν ἀτυχὴν νείαν, ἢ ὅποια μετ' ὅλα ταῦτα τὸν ἐθρήνησεν, ὅπως θὰ τὸν ἐθρήνηι τὸ πρῶτον

ἔτος τοῦ γάμου τῶν, ἢ καὶ περισσότερον, ἴσως-ἴσως δι' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἀθλιότητά του...

Ὅταν ἔμαθον ὀλιβερὸν τὴν μελαγχολικὴν αὐτὴν ἱστορίαν, μὴ παράδοξος ἐρώτησις ἦλθεν εἰς τὸ στόμά μου.

— Ἦμπερῶ, ἠρώτησα τὸν νέον διὰ τῆς κυρίας C, χωρὶς νὰ φανῶ ἀδιάνκτος, νὰ ἐρωτήσω καὶ τι ;

— ὦ ! εἶπεν ἡ κυρία, δὲν πιστεύω νὰ ἔχουν τίποτε κρυφόν ἐρωτήσατε.

— Τώρα εἰς τὴν προσευχὴν του τί χρά γε ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Θεόν, ἢ τί ἀπηθύθη πρὸς αὐτόν ;

Ἡ κυρία μετέφρασε τὴν ἐρώτησίν μου, ὃ δὲ νέος χωρὶς δισταγμόν, χωρὶς καὶν μειδίσμα, ἀπήτησε μὲ ἀρέσειαν καὶ σοβαρότητα·

— Ἐγὼ τὸν ἠγαπήθησα διὰ τὰ τίσα ἀγαθὰ, ποῦ μᾶς ἐπεδαψίλευσε σήμερον.

— Καὶ ἠμπερῶ νὰ μάθω, εἶπα πρὸς τὴν κυρίαν, γινόμενος περιεργότερος καὶ αὐθαδέστερος, ποῖα τάχα ἀριθμεῖ μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν τούτων ;

— ὦ ! εἶπεν ὁ νέος μειδιῶν τώρα, εἶνε λοιπὸν ὀλίγα αὐτά ; ὁ ἥλιος, ὁ ἄηρ, ἡ θάλασσα, ἡ σελήνη, ὁ πατήρ, ἡ ἀδελφὴ καὶ τὰ μικρὰ αὐτὰ παιδιὰ, ὁ ἄρτος, τὸ ὕδωρ καὶ ἡ καλὴ συντροφία ; ἀλλὰ καὶ ὅλα αὐτὰ εἶνε κατώτερα ἀπὸ τὴν χαρὰν, ὅπου ἔχω εἰς τὴν ψυχὴν μου.

— Περιέργος χαρὰ, εἶπα· καὶ ποῖα τάχα εἶνε ἡ ἀρραμὴ τῆς ; μήπως ὁ οἰκτρὸς θάνατος τοῦ γαμβροῦ, ἢ πῆρωσις τοῦ πατρὸς του, ἢ ὄρφανία τῶν μικρῶν, ἢ ἀνάτος νόσος τῆς ἀδελφῆς του ;

Ἡ κυρία μετέφρασε χωρὶς καὶν νὰ τροποποιήσῃ τὰς σιληρότας ἐρωτήσεις μου, τὰς ὁποίας ἐπέπνευεν ἀναμισθίως, χωρὶς ἴσως καὶ ἐγὼ νὰ τὸ αἰσθάνωμαι, ἢ ἰδέα ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἦσαν καὶ θὰ ἔμενον δι' ἐμὲ ξένοι καὶ ἐπιβῆται τῆς τρίτης θέσεως. Ὁ δὲ Ἰωσὴφ ἀπήτησεν, ἀφοῦ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν μὲ ὕφος, τὸ ὅποιον δὲν ἠμπόρεσά ποτε νὰ ἐνοήσω·

— Ταξιδεύω ἕνα μῆνα τώρα, καὶ κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἐγνώρισα ἀρετὰς τοὺς ἀνθρώπους, ὥστε νὰ ἐνοῶ τὴν ἐρώτησίν σας· ποῖν ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ τὸ χωρίον μου, ὅπου διδάσκω τὴν ῥωσικὴν γλῶσσαν καὶ τὸ Βύζανγγέλιον, δὲν θὰ ἤμην εἰς θέσιν νὰ σᾶς ἐνοήσω· τώρα ὅμως ἠμπερῶ καὶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω· ὁ ἐλεεινὸς θάνατος τοῦ γαμβροῦ μου, ἡ χηρεία τῆς ἀδελφῆς μου, ἡ πῆρωσις τοῦ πατρὸς μου, καὶ ὅσα ἄλλα εἶπατε, εἶνε βέβαια συμβάντα ὀλιβερά· ἀλλ' εἶνε εὐεργετικὰ δι' ἐμὲ.

Χωρὶς αὐτὰ πῶς θὰ ἠμπόρουσα νὰ δεῖξω ὄλον τὸ σέβας καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην, ποῦ τρέφω πρὸς τὸν πατέρα μου, τὴν τρυφερὰν ἀφοσίωσιν ποῦ ἔχω πρὸς τὴν ἀδελφὴν μου, τὴν φιλοστοργίαν ποῦ αἰσθάνομαι διὰ τὰ τέκνα τῆς ; ὁ πατήρ μου εἶχεν ἕνα διακαῆ πόθον, νὰ προσκυνῆσῃ τὸν τάφον τοῦ Χριστοῦ· ἐάν δὲν ἦτο κοιλός, θὰ τὸ ἔκαμνε μόνος του τὸ ταξιδεῖν· εἰς τί θὰ τοῦ ἐχρησίμευον ἐγώ ; ἐάν εἴχῃ ὁ γαμβρός μου καὶ ἡ ἀδελφὴ μου ἦτο εὐτυχῆς, τὸ πᾶν θὰ ἦτο δι' αὐτὴν ὁ σύζυγος· τί θὰ ἤμην ἐγώ, δι' αὐτὴν ; καὶ τὰ ξανθὰ αὐτὰ παιδιὰ, ποῦ ἀποτελοῦν τὴν χαρὰν ὄλων μας, ἐάν εἶχον

πατέρα, πότε θὰ ἐγνώριζον καὶ θὰ ἐναθυμοῦντο τὸν ἀδελφόν τῆς μητρὸς τῶν ; ἡ δυστυχία τῶν ἄλλων μου ἐχρησίμευσε κατὰ τοῦτο, ὅτι ἐγέννησε δι' ἐμὲ καθήκοντα, καὶ τὰ καθήκοντα αὐτὰ ὁ Θεὸς μου ἔδωκε τὴν δύναμιν νὰ τὰ ἐκπληρῶ, ἢ δὲ χαρὰ μου διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτὴν εἶνε τόσον μεγαλύτερα, ὅσον τὰ καθήκοντα εἶνε περισσότερα καὶ βαρύτερα· καὶ διὰ τὴν χαρὰν αὐτὴν καὶ διὰ τὴν δύναμιν αὐτὴν θέλει ὁ κύριος νὰ μὴ εὐγνωμοῦν τὸν Θεόν εἰς τὴν προσευχὴν μου ;—

Μετὰ τοῦτο ἐσιώπησεν, ἐπέμεινε τὸν πατέρα του, ὃ ὅποιος εἶχεν ἤδη κατακλιθῆ, ἐπέλησε τὴν ἀδελφὴν του, κατέκλινε καὶ αὐτὴν μὲ τὰ μικρὰ τῆς, ὅπως ἡ μητέρα κα-σκλίνει τὸ βρέφος τῆς, ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ κοιμηθῆ, ἔκαμε καὶ πάλιν τὸν στυρόν του, καὶ ἐχόθη καὶ αὐτός ὑπὸ τὰ πενυχρὰ σκεπέσματα τοῦ γέροντος.

Καὶ μετ' ὀλίγον ἀπεκοιμήθη· ὦ ! πόσον ἐζήλευσα τὸν ὕπνον του ἐγὼ ὁ ἀνεξάρτητος καὶ εὐτυχῆς ἐπιβάτης τῆς πρώτης θέσεως τοῦ «Κορνιλιῶν !»

Ἀπεχωροῦμεν βραδέως ἐγὼ καὶ ἡ κυρία C, ἐνῶ ὁ Χρυσόστομος μὴ ἐνοήσας τίποτε ἐκ τῆς συνομιλίας μᾶς ἠκολούθει λέγων :

— Ἦμὲ δηλαδὴ μοῦ ἀρέσουν πολὺ αὐτὰ αἱ Ρωσίδες.

— Καὶ σκεφθῆτε, μοῦ εἶπεν ἡ κυρία, ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἐστερηθῆ καὶ θὰ στερηθῆ δι' ὄλου τοῦ βίου του τὴν μέθην τοῦ ἔρωτος, τὸν παράδεισον τοῦ γάμου, καὶ εἰπέτε μοι τώρα σὲς καὶ ὁ ἀρρογράφος τῆς «Ἀναπλάσεως» εἰς ποῖον ἀνήκει τὸ βραβεῖον, εἰς τὸν ἀγαμὸν ἢ τὸν οικογενειάρχην ;

— Ὅτε εἰς τὸν ἀγαμὸν, οὔτε εἰς τὸν οικογενειάρχην, ἀλλὰ εἰς τὸν ἀγαμὸν οικογενειάρχην·

Ἀπήτησα πρὸς τὴν κυρίαν C διὰ λογαριασμόν μου· πολὺ θὰ ἐπεθῶμουν νὰ ἔχω καὶ τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἀρρογράφου. Αὐτὰ καὶ σὲ φιλῶ

Γερασιμάκιος

Καὶ ἐγὼ θὰ ἐπεθῶμουν τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν ὅσον καὶ ὁ φίλος μου Γερασιμάκιος.

Δέχθητε, Πανσοφίστατε Κύριε, τὴν ἐκφράσιν τῆς βαθύτης ὑπολήψεώς μου καὶ τῆς ἀμερίστου ἀγάπης μου. (!)

Ἄντ. Τραυλαντώνης.

1) Σ. Δ. Ἡ διεύθυνσις τῆς «Ἀναπλάσεως» εἶνε εὐτυχῆς δημοσιεύσασα τὴν πρὸς τὸν φίλιτον κ. Τραυλαντώνην ἐπιστολὴν τοῦ αλλοῦ αὐτοῦ κ. Γερασιμάκιου, τὴν τῶσον χαριτωμένην καὶ τόσον συγκινητικὴν. Ἐξ ἴσου δὲ εὐτυχῆς εἶνε μέλλουσα νὰ δημοσιεύσῃ εἰς τὸ ἐκόμενον φύλλον τὴν ζητουμένην ἀπάντησιν, τὴν ὅποιαν ἔτερον αλλοῦ αὐτοῦ Πατρὸς Γεμοθέου ἐνεχείρισεν αὐτῇ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ 25 ΙΟΥΛΙΟΥ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΜΕΤΑ ΣΥΝΤΟΜΟΥ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ

(Ματθ. θ'. 27-38).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παράγοντι τῷ Ἰησοῦ, ἀνοήτουσαν αὐτῷ δύο τυφλοί, κρᾶζοντες καὶ λέγοντες· Ἐλέησον ἡμᾶς, υἱὲ Δαβὶδ.

Ὁ Ἰησοῦς εἶχεν ἐξέλθῃ ἀπὸ τῶν οἰκῶν τοῦ Ἰαίρου, τοῦ ἑποίου τὴν θυγατέρα ἀνέστησε, δύο δὲ τυφλοὶ ἐβόησαν ἀκολουθοῦντες αὐτόν. Ἡ φήμη τοῦ εἶχε φέρῃ πρὸς τὰ ἴχνη του, ὅτε δὲ τοῖς εἶπον αἰδοῦ ὁ Ἰησοῦς, ἐξῆλθε καὶ ἀναρωρεῖν, ἔτρεξαν κατόπι του διὰ τὸ μὴ τὸν χάσουν. Οἱ ὀφθαλμοὶ δὲν ἔβλεπον, οἱ δὲ πόδες μάτην ἐσπεύδον, καὶ αἱ βῆδοι, αἰτινες ἦσαν τὰ στήριγματά των, ἐκτυποῦσαν σφόμεναι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας. Ποῦ εἶνε ὁ Ἰησοῦς; Οἱ δύο τυφλοὶ ἀρχίζουσι νὰ φροῦνται μὴ μείνουν ὀπίσω. Καὶ εἰς τὸν φρόνον τοῦτον, ὅστις τοὺς τρεῖς ἀποδοῦναι καὶ τοὺς κεντὰ ἐπιδοῦναι, καὶ εἰς τὸν πόδον των τὸν ζωηρόν, τὸν βαθύν, τὸν ζέοντα, νὰ θεοῦν ἐνώπιον τοῦ Ἰησοῦ καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του οἱ αὐσπλαγχτικοὶ νὰ πέσουν ἐπάνω εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς των τοὺς σκοτεινοὺς, οἱ τυφλοὶ οἱ δύο, ἐνῶ τρέχουν καὶ σκοτῶνται εἰς τοὺς λίθους, βᾶλλον συγχρόνως πότε μαζὶ, πότε χωριστά, κραυγὰς μεγάλας καὶ φωνάζουσι· Ἐλέησον ἡμᾶς, υἱὲ Δαβὶδ.

Ἐλέησον· εἰς τί νὰ τοὺς ἐλεῆσῃ; Δὲν τὸ λέγουσι τὰ στόματα, ἐπειδὴ τὸ φωνάζουσι οἱ σκοτισμένοι ὀφθαλμοί. Ὡς ἔλεος ποθεῖν, καὶ τοῦτο ζητοῦν, νὰ τοῖς δώσῃ τὸ φῶς των.

Ἐλθόντι δὲ εἰς τὴν οἰκίαν, προσήλθον αὐτῷ οἱ τυφλοί, καὶ λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Πιστεύετε ὅτι δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι; Λέγουσιν αὐτῷ, Ναί, Κύριε.

Φωνάζουσι εἰς τὸν δρόμον οἱ τυφλοί, ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς δὲν σταματᾷ νὰ τοὺς θεραπεύσῃ· οὔτε δίδει ἀπάντησιν εἰς τὰς κραυγὰς των. Βαδίζει ὁμοίως οὕτω, ὥστε νὰ μὴ χάσουν τὰ βήματά του. Ἐμπρὸς ἐκεῖνος, αὐτοὶ ὀπίσω, τὸν ἔφθασαν τέλος εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου ἔμεινε κατὰ τὴν ἐν Καπερναούμ διαμονὴν του. Εἰς ἄλλας περιστάσεις, καὶ μέσα εἰς τοὺς δρόμους καὶ ἐνώπιον πολλοῦ κόσμου, κάμνει θεραπείας ὁ Ἰησοῦς. Εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ἀπέχει. Διὰ τί; Βεβαίως εἶχε τὸν λόγον του. Ποῖον; Ὁ Εὐαγγελιστὴς δὲν τὸν δηλώνει ὠριμένως. Δυνάμεθα ἡμᾶς νὰ τὸν συμπεράνωμεν ἀπὸ τὰ κατωτέρω. Πόθεν; Ἀπὸ τὸ ὅτι παραγγέλλει αὐστηρῶς εἰς τοὺς τυφλοὺς, ἀφοῦ τοὺς ἐθεράπευσε, τίποτε κανεὶς νὰ μὴ μάθῃ. Δὲν κάμνει λοιπὸν τώρα τὸ θαῦμα εἰς τὸν δρόμον, διὰ τὸ μᾶς διδάξῃ ὅτι, ὅσκις μᾶς εἶνε δυνατόν, πρέπει ν' ἀποφεύγωμεν τὸ νὰ ἀγαθοεργῶμεν καὶ εὐεργετῶμεν δημοσίᾳ. Τὸ ἐν κρυπτῷ εὐεργετεῖν, ὅπως κάμωμεν τὸ καλόν, ἀποφεύγοντες τὴν διαφήμεν καὶ τὸν ἔπαινον, ἀντὶ τὸν ἐπιζητῶ-

μεν, εἶνε τὸ κατὰ Χριστὸν εὐεργετεῖν. Οὐδ' ἀντιφάσκει πρὸς τοῦτο ὅτι ὁ Ἰησοῦς τόσα θαύματα ἐνήργησεν εἰς τὸ φανερόν καὶ ἐνώπιον πολλῶν πολλοῦ κόσμου ἕκαμε θεραπείας. Πολλὰκι αἱ περιστάσεις μᾶς φέρουσι εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κάμωμεν φανερὰ τὸ καλόν· δὲν ἔπεται λοιπὸν ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὸ κάμωμεν τότε· ἀρκεῖ ὅτι ἡ ἀνάγκη μᾶς κατέλαβε, καὶ δὲν ἐδημιουργήθη, πρὸς τὸ νὰ μᾶς ἴδουν, ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἰδίους. Ἄλλως τε, τὰ ἐν τῷ φανερῷ καὶ ἐνώπιον τοῦ κόσμου θαύματα τοῦ Ἰησοῦ ἦσαν ἀπαραίτητα, διὰ τὸ γνωρισθῆν ὁ χαρακτήρ καὶ ἡ ἀποστολή του, καὶ ἄστοπον δὲν εἶνε ὅτι ἔγειναν, ἀλλ' ἄστοπον θὰ ἦτο ἂν ἀπέφευγε νὰ κάμῃ τοιαῦτα.

Ἐν τῇ οἰκίᾳ ὁ Ἰησοῦς ἐρωτᾷ τοὺς τυφλοὺς ἂν πιστεύουσι ὅτι δύναται νὰ τοὺς ἐλεῆσῃ καὶ νὰ τοῖς δώσῃ τὸ φῶς των. Διὰ τί αὐτὸ σημαίνει τὸ τοῦτο ποιῆσαι. Διὰ τί τοὺς ἐρωτᾷ; Ἐπειδὴ ἤθελε νὰ ἐξάρῃ τὴν σημασίαν τῆς εἰς τὸ πρόσωπόν του πίστεως, καὶ νὰ δείξῃ ὅπως καὶ ἀλλοχού, ὅτι ἡ πίστις αὕτη ἀποτελεῖ δύναμιν θαυμασίαν· καὶ πολλαχού δὲ βεβαιώνει ὅτι αἱ διὰ θαύματος θεραπείαι εἶνε συνήθως καὶ κατὰ κανόνα καρπὸς τῆς ἰδικῆς του δυνάμεως καὶ ἀγαθότητος, ἐνεργούσης διὰ τῆς πίστεως εἴτε τοῦ θεραπευομένου αὐτοῦ, εἴτε τοῦ συγγενοῦς του. Ἡ πίστις ἡμῶν αὕτη δὲν ἀπαιτεῖται πάντοτε, διὰ τὸ ἐνεργηθῆν ἡ θεραπεία ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν. Οἱ δαιμονιζόμενοι τῶν Γεργεσῶν δὲν ἐθεραπεύθησαν ἕνεκα τῆς ἰδικῆς των πίστεως· ἀλλ' οὔτε ἕνεκα πίστεως καὶ παρακλήσεως τῶν συγγενῶν των. Ἀπὸ τί δ' ἐθεραπεύθησαν; Ἀπὸ τὴν δύναμιν μόνον καὶ τὴν ἀγαθότητα τοῦ Ἰησοῦ. Δὲν εἶνε λοιπὸν ὀρθὸν τὸ λεγόμενον, ὅτι εἰς τὰ θαύματα τοῦ Ἰησοῦ συνέτρεχε πάντοτε ἡ πίστις τῶν θεραπευθέντων. Ἡ πίστις τοῦ πάσχοντος ἢ ἡ πίστις τοῦ οἰκείου του ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐζητεῖτο ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν, διὰ τὸ δείξῃ πᾶσα ἀγαθὰ ὑπεράνωτα θέλουν προκύψῃ ἀπὸ τὴν νέαν πίστιν, τὴν ὅποιαν ἤλθε νὰ φέρῃ εἰς τὸν κόσμον, ἀλλὰ δὲν ἐζητεῖτο πάντοτε, πολλὰ δὲ παραδείγματα εἶνε, κατὰ τὰ ὅποια, ἄνευ πίστεως, ἐτελεσθήσαν διὰ θαύματος θεραπείαι, ἐπειδὴ ὁ Ἰησοῦς τὸ ἤθελεν ὡς ἀγαθόν, καὶ τὸ ἠδύνατο ὡς παντοδύναμος. Οἱ τυφλοὶ ἡμῶν πιστεύουσι ὅτι δύναται ὁ Κύριος νὰ τοὺς θεραπεύσῃ. Τὸ πιστεύουσι ἐκ προκαταλήψεως δαισιδαίμονος; Ὁχι. Τὸ πιστεύουσι, ἐπειδὴ τὰ ἔργα τοῦ Ἰησοῦ ἐμκρτύρουν ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐπιτελῇ θαύματα. Τὸ πιστεύουσι λοιπὸν ὄχι παρὰ λόγον, ἀλλὰ σύμφωνα μὲ τὸν λόγον τῶν γεγονότων, τῶν πραγμάτων, τῆς ἀληθείας. Καὶ ὅσοι δὲ ἐπίστευσαν καὶ πιστεύουσι εἰς τὰ θαύματα τοῦ Ἰησοῦ, αὐτοὶ εἶνε ἐντὸς τῶν ὅρων τῆς λογικῆς, διότι εἰς τὸν Θεόν τίποτε δὲν ἀδυνατεῖ, καὶ ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς ἀληθείας, διότι ἡ δύναμις τοῦ Ἰησοῦ ἢ θαυματουργὸς βεβαιώνεται ἀπὸ γεγονότα· ἐνῶ οἱ ἀνοήτοι οὗτοι τὸ θαῦμα εἶνε ἄφρονες, μωροί, ἀκαταλόγιστοι, ἐναντίον των ἔχοντες καὶ τῆς λογικῆς καὶ τῶν πραγμάτων τὴν φωνήν καὶ τὴν δύναμιν.

Τότε ἤφατο τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, λέγων· κατὰ τὴν πίστιν ὑμῶν γεννηθίτω ἡμῖν. Καὶ ἠνέωχθησαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί.

Μετὰ τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως εἰς τὸν Ἰησοῦν κάμνει οὕτως τὴν θεραπείαν. Δίδαγμα πολὺτιμὸν εἰς ἡμᾶς. Μετὰ τὴν

πίστιν μᾶς γινόμεθα ἄξιοι βοηθείας ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ. Θέλεις λοιπὸν νὰ εἰσακούσῃσαι ἀπὸ τὸν Θεόν εἰς ἃ, τι πρέπει καὶ εὐλογον τοῦ ζητήσε; Ζήτησε μὲ πίστιν, ἐπιμύθως δὲ καὶ ἐν ἀνάγκῃ μὲ κραυγὰς, ὡς οἱ δύο τυφλοί. Καὶ ἡ πίστις σου καὶ ἡ ὑπομονὴ σου καὶ ἡ ἐπιμονὴ σου ἄς ἀξήλθουν, καθήσου δὲν εἰσακούσῃσαι. Τότε, ὡς συνήθη καὶ εἰς τοὺς τυφλοὺς, τότε θὰ εἰσακουσθῆς. Ἄν ἡμῶς παροξύνῃσαι κατὰ τοῦ Θεοῦ, διότι ἀμέσως δὲν σὲ ἤκουσε, καὶ βραδύνῃσαι κατ' αὐτοῦ ἡ ψυχὴ σου, καὶ ἀφίστασαι ἀπὸ τὸ νὰ τὸν παρακαλῇ, τὸν ἐαυτὸν σου νὰ αἰτιάσῃ τότε διὰ τὴν ἀποτυχίαν σου. Ἄνευ ὑπομονῆς καὶ ἐπιμονῆς καὶ πίστεως διαρκούς, στερεῆς, θερμῆς, ὁ Θεὸς δὲν εἰσακούει, ἐκτός ἐάν ἔχῃ λόγους ἰδιαιτέρους, διὰ τὸ κάμῃ τοῦτο καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς παρακλήσεως· ὡς τὸ ἔκαμε π. γ. εἰς τοὺς δύο δαιμονιζομένους. Θέλεις ἄρα γὰρ νὰ ταχθῆς καὶ σὺ εἰς τάξιν δαιμονιζομένου;

Καὶ ἐνεβριμήσατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, λέγων· ὀρθάτε, μυθεῖς γινώσκέτω. Οἱ δὲ ἐξεληθέντες, διεφύμισον αὐτόν ἐν ὄλῃ τῇ γῆ ἐκεῖνη.

Ὁ Ἰησοῦς κάμνει ὅ, τι πρέπει νὰ κάμῃ αὐτός. Τὸ καλόν, τὸ ὅποιον ἔκαμε, δὲν θέλει νὰ κοιδοῦνισθῇ· θέλει μάλιστα εἰς κανένα νὰ μὴ γείνη γνωστόν. Καὶ διδάσκει οὕτω καὶ ἡμᾶς πῶς πρέπει νὰ φερόμεθα, ὅταν κάμωμεν τὸ καλόν, καὶ καταδικάζει ἐκαίνοισ, οἵτινες τὸ καλόν ἐνεργοῦσι διὰ τὸ ἀκουσθῆναι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὄχι ἀπὸ εὐσπλαγχνίαν καὶ ἀγάπην. Καὶ οὕτως ὄλοι οἱ βεκλαμαζόμενοι εἰς τὰς ἐφημερίδας διὰ τὰς συνεισφοράς των καὶ δίδοντες διὰ τὸ γείνη περὶ αὐτῶν λόγος, δὲν ἐνεργοῦν φιλοφροσύνην, ἀλλὰ πράξιν ἀντιχριστιανικὴν καὶ ἐγωιστικὴν, ἐπειδὴ δὲν μιμνῶνται τὸ παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ, ἐνεργοῦν δὲ ὄχι ἀπὸ ἐνδιαφέρον πρὸς τοὺς πάσχοντας καὶ στερομένους, ἀλλ' ἀπὸ τὴν μανίαν νὰ γείνη θόρυβος περὶ τὸ ὄνομά των.—Καὶ οἱ τυφλοὶ δὲ πάλιν ἔκαμαν τὸ ἰδικόν των τὸ καθήκον. Ὁ εὐεργετῶν πρέπει νὰ θελῇ νὰ λανθάνῃ· ἀλλ' ὅπου σιγῇ ἡ εὐεργεσία, ἡ εὐγνωμοσύνη πρέπει νὰ λαμβάνῃ εἰς χεῖρας σὺλπιγγα τυρρηρικῆν καὶ νὰ κηρύττῃ τὸ καλόν, τὸ ὅποιον ἔλαβεν ὁ εὐεργετηθεὶς. Τὸ κάμνομεν ἡμεῖς; Ὡς εὐεργετῆται εἴμεθα λέλοι· διασαλπίζομεν τὰς ἀγαθοεργίας μας· ἀλλ' ὡς εὐεργετούμενοι, γινόμεθα ἰχθύες ἀφρονότεροι. Καὶ πόσοι πολλοὶ ἐκτύπησαν τὴν χεῖρα ἐκείνην, ἢ ὅποια χεὶρ ἀκόμη ἐσκόρπισε πρὸς αὐτοὺς εὐεργετήματα!

Αὐτῶν δὲ ἐξερχομένων, ἰδοὺ προσήνεγκαν αὐτῷ ἄνθρωπον κωφὸν δαιμονιζόμενον. Καὶ ἐκδελθέντος τοῦ δαιμονίου, ἐλάλησεν ὁ κωφός.

Ἡ ἀγαθότης ἀστελερτος, καὶ ἡ δύναμις ἀνεξάντλητος. Μετὰ τοὺς τυφλοὺς θεραπεύεται κωφὸς δαιμονιζόμενος. Ὁ Ἰησοῦς ἐκβάλλει τὸ δαιμόνιον καὶ ἡ κωφότης λύεται.

Καὶ ἐθαύμασαν οἱ ὄχλοι λέγοντες· ὅτι οὐδέποτε ἐφάνη οὕτως ἐν τῷ Ἰσραὴλ. Οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἔλεγον· Ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια.

Τὰ αὐτὰ γεγονότα προκαλοῦν διαφόρους ἐναντίας κρίσεις. Οἱ ὄχλοι λογικεύονται· αἱ κρίσεις των εἶνε σύμφωνα μὲ τὰ γεγονότα. Δὲν ἔχουν γράμματα· καὶ ἐπιστήμην, ἀλλ' ἔχουν

ὕψιλον καὶ κοινὸν νοῦν. Καὶ ὁμολογοῦν καὶ διακηρύττουσι ὅτι οὐδέποτε ἐφάνη τοιαύτη δύναμις, οὐδ' ἔργων θαυμασίων τοιαῦτα. Καὶ ἐνοσῶν ὅτι ἐνεργεῖ γὰρ Κυρίου, καὶ, ὡς ἀλλοχού εἰς πνοήματα θαύματα λέγουσι οἱ εὐαγγελισταί, δοξάζουσι οἱ ὄχλοι διὰ ταῦτα τὸν Θεόν. Ἄλλ' οἱ Φαρισαῖοι, οἱ προέχοντες, οἱ ἀναπτυσμένοι, ἢ ἀνατρεχ οὕτη τάξι, τίθεται μόνη τῆς πολλῆς κῆτος ἀπὸ τῶν ὄχλων. Ὁ ὄχλος εἶνε ὁ ἀληθὴς ἀριστοκράτης, διότι κρατεῖ τὴν λογικὴν, διότι ἀποδίδει δικαιοσύνην, διότι διαβιλεῖ ἀληθείαν· οἱ δὲ Φαρισαῖοι δὲν εἶνε οὔτε ὄχλος, εἶνε σαρφετὴς ὅστις παραλογίζεται καὶ παραφρονεῖ. Ἡ μαθηρία των σβίνει τὴν λαμπρότητα τοῦ νοῦ των. Δὲν ἀνοσῶνται τὰ γεγονότα, ἀλλ' ἀντιστρέφουσι καὶ διαστρέφουσι τὴν αἰτίαν των. Τὰ θαύματα ἐκβάλλονται. Εἶνε ἀναντίρρητον. Ἄλλὰ διὰ τίνος δυνάμεως τὰ ἐκβάλλει ὁ Ἰησοῦς; Ὁ ὄχλος λέγει· διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ· οἱ Φαρισαῖοι λέγουσι· διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ ἄρχοντος τῶν δαιμονίων. Ἀληθῶς ἡ φαιστικὴ ἐξήγησις ἀπὸ κεφαλῆς ἐξεπηγάξεν δαιμονιζομένον. Καὶ ὡς θὰ ἴδωμεν ἄλλοτε, ὁ Ἰησοῦς δὲν ἔλειψε νὰ τοὺς ἐλέγξῃ διὰ τοῦτο καὶ νὰ τοὺς κατακρίσῃ.

Καὶ πεποιθὲν ὁ Ἰησοῦς τὰς κόλλαις πάσας καὶ τὰς κόμους, διδάσκων εἰς τὰς συναγωγὰς αὐτῶν, καὶ κηρύσσων τὸ Εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας καὶ θεραπείων πᾶσαν νόσον καὶ μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ.

Ὁ Ἰησοῦς εἶχε κάμῃ πρότερον περιοδεῖαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν. Ἐνταῦθα ἀναφέρεται ὅτι ἔκαμε καὶ δευτέραν, κατὰ τὸ διάστημα δὲ αὐτῆς ἀπ' ἐνὸς ἐκέρυττε, καὶ ἀπ' ἑτέρου ἐνήργει διαφόρους θεραπείας. Ὁ πρὸς αὐτὸν θαυμασμός τοῦ λαοῦ δὲν τῷ εἶχε φέρῃ καμμίαν φουσίωσιν· ἢ κατ' αὐτοῦ μαθητὰ ἀντιδρᾶσις τῶν Φαρισαίων δὲν τῷ ἔφερε καμμίαν ἀπογοήτευσιν. Ἀνώτερος τῶν κυμάτων καὶ τῶν ἀνέμων τοῦ κόσμου, ἐτελεῖ τὸ καθήκον του μετὰ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε ζήλου, πιστῆς εἰς τὴν ἀποστολήν, διὰ τὴν ὅποιαν ἐνηθροῦν πηγε, καὶ τὴν ὅποιαν ἔμελλε νὰ ἐπιστραφίγῃ διὰ τῆς θυσίας του ἐπὶ τοῦ σταυροῦ. Οὕτω καὶ ἡμεῖς ἄς ἐτελεῶμεν πάντοτε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἄνευ ὑπερηφανείας κατὰ τὰς ἡμέρας τὰς εὐαεστός, ἄνευ ἀποθαρρύνσεως κατὰ τὰς ἡμέρας τὰς δυσκόλους. Διότι διὰ τὸν ἀληθῆ Χριστιανὸν πάντες οἱ καιροὶ καὶ πάντες οἱ τόποι εἰς τοῦτο χρησιμεύουσι, εἰς τὸ τὰ ὑψηρετῆ τὸ θέλημα τοῦ οὐρανοῦ πατρὸς, διὰ τῆς ὁμολογίας τῆς πίστεως του καὶ διὰ τῶν ἔργων του τῶν ἀγαθῶν.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ 25 ΙΟΥΛΙΟΥ

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΕΡΜΗΝΕΙΑ

ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΥ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΟΣ

(Ρωμ. ιε' 1-13)

Ἀδελφοί, ὀφείλομεν ἡμεῖς οἱ δυνατόι τὰ δούνηματα τῶν ἀδυνάτων βαστάξιν· καὶ μὴ ἑαυτοῖς ἀρέσκων.

ΟΙ άνθρωποι του έγωισμού ζούν και φέρονται σύμφωνα με τας ιδιαιτέρας των άρεσκείας· εάν δε σκανδαλίζονται και βλάπτηται ο άλλος, τούτ' είνε άδιάφορον. Άλλ' είνε τήν χριστιανικήν αδελφότητα άλλος πρέπει να επικρατή και να ενεργή νόμος. Είνε τις αδύνατος εις τήν πίστιν και εις τήν αγάπην; Ο πλέον δυνατός αδελφός πρέπει να τον λυπήται, διότι κύπτει υπό τόν βόρος έδουναμιών, έλλείψεων, παραπτώματων, και να τω δώη χειρά βοήθειας. Εάν τον ίδην να μη έννοη όρθως πολλά πράγματα της πίστεως, ένεκεν άμαθείας, εάν τον ίδην να σκανδαλίζηται ένεκα πολλοψευσιών, τας όποιαις φέρει ή άγνοια της χριστιανικής αληθείας και ελευθερίας, εάν τον ίδην να περιπίπτη εις άτσα ένεκα της ήθικης του άδυναμίας, εάν πρέπει να τον παραβλέπη ο δυνατός αδελφός τον αδελφόν τον αδύνατον, μήτε ν' άδιαφορή δι' αυτόν και να τον καταφρονή, άλλ' όφείλει να φέρηται προς αυτόν μετά προσοίας πατρικής και στοργής αδελφικής. Οφείλει έλλαδή να είνε άνεκτικώς άπέναντί του, υπομονητικός, έπεικτικός, να τον βοηθή να στηριχθή, ένφ' όλισθαίνει, να τον βοηθή να σηκωθή, εάν έπεσε, να τον φωτίση εις τήν άγνοίαν του, να οικονομή τας αδυναμίας του και να υποχωρή ήπου δεν βλέπεται ήθικώς, έστω και αν πρόκειται να θυσιάση μερικά δικαιώματά του και να υποβληθή εις στενοχωρίας. Τουτό δε τόν όποιον συμβουλευεί ο Παύλος, τόν έξετέλει ο ίδιος, και σύμφωνα με τήν πεποίθησιν αυτήν και πράξιν του, έγραψε τόν πιστήνωστον ότι αν πρόκειται να σκανδαλίση τον αδελφόν του, καλήτερα να μη φάγη κρέας εις όλην του τήν ζωήν.

Έκαστος γάρ ημών τω πλησίον άρεσκέτω εις τόν αγαθόν προς οικοδομίαν. Καί γάρ ο Χριστός ούχ έαυτῷ ήρσκεν, αλλά καθως γέγραπται· οί άνειδισμοί των άνειδιζόντων σε έπέπεσον επ' έμέ.

Έκαστος εν γένει χριστιανός, ο όποιος είνε στερεωμένος εις τήν πίστιν, χρέος του έχει να φέρηται όχι όπως άρσσει εις τον έαυτόν του, άλλ' όπως άρσσει εις τον πλησίον του. Καί αυτό είνε τόν γνώρισμα της άληθινής αγάπης, ήτις πρέπει να δεσπόζη εις τήν ψυχήν και τον βίον παντός χριστιανού. Η άληθώς αγαπώσα γυνή δεν κυτάζει τί άρσσει εις αυτήν, αλλά τί άρσσει εις τον άνδρα της. Τόν ίδιον κάμνει και διά τήν γυναϊκά του έκαστος άνήρ όστις γαρίζει ν' άρσιώνηται. Καί οι γονείς εις πολλές υποβάλλονται αυτοί στενοχωρίας, διά να κάμουν ό,τι άρσσει εις τά τέκνα των. Εάν λοιπόν ή φυσική αγάπη έχη τοιοῦτον νόμον, πολύ περισσότερο ή χριστιανική.

Ο Χριστιανός δεν είνε φίλατος, αλλά προσφέρει τον έαυτόν του και θυμα άκόμη διά τήν αγάπην του πλησίον. Έπομένως εις τήν προς τούς αδελφούς του συμπεριφοράν δεν θ' αποβλέψη εις ό,τι εις αυτόν άρσσει, άλλ' εις ό,τι τον πλησίον ευχαριστεί. Καί οι λόγοι του και οι κινήσεις του και οι πράξεις του. Όλαι από τήν πρόθεσιν ταύτην έμπίπτουν και προς τούτον τείνουν τον σκοπόν. Πρέπει εν τούτοις να έχωμεν υπ' όψιν μας ότι τόν άρσσειν εις τον πλησίον δεν είνε διά τον χριστιανόν όρμη τυφλή, άλλ' αίσθημα λελογισμένον και καθήκον υπαγορευμένον από άνωτερον σκοπόν. Πρέπει να άρσσω εις τον πλησίον, όχι όμως όπως τον δια-

στρέψω, άλλ' όπως τον κερήσω διά της αγάπης. Η άνοχή μου, ή έπεικειά μου, ή μακροθυμία μου, οι υποχωρήσεις μου ουδέποτε θά έταθώπι μέχρι του να κάμω ο ίδιος άμαρτίαν, διότι ούτως άρσσει εις τον αδύνατον αδελφόν. Θα θυσιάσω άπλως τον έγωισμόν μου, εν ανάγκη δε και αυτός τας νομίμους απολαύσεις μου, και θα γείνω παράδειγμα του αγαθού, προς τον σκοπόν να στηρίξω τήν πίστιν του σαλευμένου αδελφού και να συντελέσω εις τόν να καταρτισθῆ κατά Χριστόν και άποσελσει, μέρος της όλης οικοδομής της Έκκλησίας. Θα κάμη δε ούτω ο χριστιανός, και υποχρεούται προς τούτο, εξ έαυτού του κόπου και του υποδείγματος, τόν όποιον έδωκεν ο Κύριος ημών κατά τον έπί της γης βίον του. Ουδέποτε έζητησε να ίκανοποιηση ιδιαιτέρας του άρεσκείας. Τι δε εις αυτόν ήρσταν; ό,τι ήτο κατάλληλον να φέρη φώς, ωφέλειαν, τέρψιν και χάρην πνευματικήν εις τούς ανθρώπους. Η νεότης του, τόν κάλλος του, ή σάρξ του δεν τον επήρσσαν εις τίποτε έγωιστικόν και αυτάρσσκον. Η Γραφή είπε περί αυτού ότι οι υβρεις εκείνων, οι όποιοι υβρίζουν τον Θεόν, ιστήρησαν κατά του Χριστού, και ούτω και συνέθη πράγματι. Απότου άφιερώθη εις τόν να κηρύττη τόν ευαγγέλιον της θείας βασιλείας και να έπιτελή τά θαυμάσια της αγαθωσύνης, έζησεν εις ακατάπαυστον κόπον, ή δε μοχθηρία και ή διαφθορά των άνωτέρων τάξεων του Ιουδαϊσμού και ή άτσασία του όχλου τον περιέλουσαν με υβρεις και άνειδισμούς. Καί όμως έδέχθη τον βίον τούτον, πικρόν διά τον έαυτόν του, ως άνθρωπον, ευχάριστον όμως, διότι εξ αυτού έξεκολάφη ή σωτηρία των ανθρώπων.

Όσα γάρ προεγράφη, εις τήν ημετέραν διδασκαλίαν προεγράφη· ίνα διά της υπομονής και της παρακλήσεως δόξη υμίν τόν έαυτόν φρονεΐν εν άλλήλοις κατά Χριστόν Ιησοῦν, ίνα όμοθυμαδόν εν ενί στόματι δοξάζητε τον Θεόν και Πατέρα του Κυρίου ημών Ιησοῦ Χριστού.

Όλη ή Αγία Γραφή αποβλέπει εις τήν διδασκαλίαν τήν ιδιαιτέραν μας. Ιδιαιτέρως δε όσα προφητικώς εγράφησαν διά τον Χριστόν εν σχέσει προς τά παθήματά του και τήν δι' αυτόν δόξαν του, αποτελούν δι' ημάς μεγάλην και σωτήριον διδασκαλίαν. Ο Χριστός άπαρηγόρησε τον έαυτόν του, και ζήσας χάρην των άλλων, έπαθεν όσα κανείς άλλος, άλλ' εν τω μέσω των παθημάτων του διετήρησεν υπομονήν μοναδικήν, ή δε παρηγορία δεν τω έλειψεν ουδέ κατά τας πικροτέρας δοκιμασίας του βίου του. Έπέμενε, διότι ήγάπα, και παρηγορείτο, διότι έπίστευε, και ότε ο' άκόμη έφάνετο ότι ο πατήρ του τον εγκατέλειπε, έμεινεν ήνωμένος μαζί του εις τόν αυτό θέλημα. Εκ τούτων δε όλων και ημεΐς διδασκόμεθα να έχωμεν υπομονήν εις τας δυσχερείας του βίου και εις τούς πειρασμούς αυτού, να είμεθα άνεκτικοί και μακρόθυμοι προς τας αδυναμίας των άλλων, και εις τας δυσκολωτάτας και θυελλωδέςτάτας περιόδους του βίου μας να μη χάνωμεν τήν παρηγορίαν, τήν όποιαν δίδει ή αγάπη και ή πίστις προς τον Θεόν. Εάν μ' αυτόν τον τρόπον θέλωμεν να φερώμεθα, ο Θεός θα μάς δώτη τήν δύναμιν και τήν χάρην να πραγματοποιήσωμεν ό,τι ο Χριστός ήθέλησε και ηγήθη και έζητησεν υπέρ ημών

διά του αίματός του, να ζώμεν ήλλαδή έχοντας άναμεταξύ μας όμοφροσύνην και όμόνοιαν και ούτω θέλωμεν άξιωθή να έπιτελώμεν τον ύψιστον προορισμόν ενίς χριστιανού και μάς χριστιανικής αδελφότητας και κοινωνίας, τόν να ήμνη και δοξάζη με μίαν καρδίαν, με μίαν ψυχήν, με έν πνεύμα και με έν στόμα τον Θεόν και τον Πατέρα του Κυρίου ημών Ιησοῦ Χριστού.

Διά προσλαμβάνεσθε άλλήλους, καθως και ο Χριστός προσελάβετο ημάς εις δόξαν Θεού.

Ητοι, διά τούτο, όπως διά της όμοφροσύνης γείνωμεν άξιοι της άνωτέρας τιμής και ευτυχίας, του να δοξάζωμεν με μίαν καρδίαν και με έν στόμα τον Θεόν, δεν πρέπει να είμεθα άδιάφοροι άναμεταξύ μας και να έχωμεν χωρισμούς και διαιρέσεις, άλλ' όφείλωμεν να προσελκύωμεν ο εις τον άλλον, και να διαπλαττώμεθα και καταρτιζώμεθα προς τόν καλήτερον δι' άμοιβοίτας επενεργείας, καθως έλαμε πρώτος ο Χριστός, όστις ήλθε προς ημάς και μάς έλλυσε πλησίον του και ήθέλησε να μάς κάμη εν με τον έαυτόν του, προς πατήριαν και ωφέλειαν και τιμήν ιδιαιτέραν μας, και προς δόξαν του Θεού.

Όποια πολύτιμα διδάγματα διά τήν καρδίαν και τον βίον των χριστιανών, όποια δε δύναμις άνωτέρα και ζωή, ύψους και κάλλους και άρμονίας ήθικής εις τας κοινωνίας εκείνας, αΐτινες τά άκούσους και τά άκινώσκουσιν, όχι όπως τά λησμονήσωσιν, άλλ' όπως τά μεταποιήσωσιν εις καρπούς και έργα. Τά παραγγέλματα αυτά αποτελούν τήν τακτικήν και τήν στρατηγικήν της στρατευομένης Έκκλησίας, και ή μεν τήρησις των φέρει τήν νίκην και τήν δόξαν, ή δε παράβασις των άγει προς τήν εξασθένησιν και τήν κατασχύνην.

ΤΑ ΜΑΣΣΟΝΙΚΑ ΕΝ ΤΗ ΒΟΥΛΗ

Α.

Ο βουλευτής Ηλείας κ. Χρ. Στεφανόπουλος εν μιᾷ των τελευταίων συνεδριάσεων της Βουλής έπίστησε τήν προσοχήν του ύπουργού των Έκκλησιαστικῶν εις τήν διάδοσιν ότι ο Σεβ. Αρχιεπίσκοπος Χαλκίδος κ. Εύγένιος άνήκει εις τας μασσονικας τάξεις προς σκάνδαλον της ευσέβειας του ποιμνίου του. Ο κ. ύπουργός απήντησεν ότι προκειμένου να χειροτονηθή εις αρχιεπίσκοπον ο Άγιος Χαλκίδος, έπεδόθη υπ' αυτού λιβελλος εις τήν Γερῶν Σύνοδον, δι' οῦ ήρνεΐτο τήν αποδοθείσαν και τότε αὐτῷ κατηγορίαν έπί μασσονισμῷ, και έβεβαίωσεν ότι είνε όλος διόλου ζένος προς τούς μασσονικούς κύκλους.

Η «Ανάπλασις» παρητηρεί ευσεβέστως προς τον κ. Υπουργόν, ότι τὰ περί μασσονισμοῦ ή όχι του Αγ. Χαλκίδος έχουσιν ανάγκην φωτός.

Και πρώτον επεδόθη υπ' αυτού ο φημιζόμενος λιβελλος πρό της χειροτονίας του εις αρχιερέα:

Πόλλοι λέγουσιν όχι άπλως έδωκα μίαν προφορικήν βεβαίωσιν, δι' ής απέαρσσε τήν έπί μασσονισμῷ μομφήν.

Και τὰ μεν περί τούτου δύναται να εξακριβωθώσι διά του Γραφείου της Γερῶν Συνόδου. Έπάρχει όμως έν γεγονός βε-

βαίον, τό όσατον ημεΐς θέτομεν υπ' όψιν του κ. Υπουργού των Έκκλησιαστικῶν, τού Σεβ. Μητροπολίτου Αθηνῶν και τῶν Αγ. Συνοδικῶν. Προβήζωμεν ήλλαδή εκ πηγῆς θετικωτάτης ότι προκειμένου να όσση ό Άγιος Χαλκίδος τήν προφορικήν βεβαίωσιν του προς τήν Γερῶν Σύνοδον ότι δεν είνε μασσόνος, έπιτάθη προς τόν ένταῦθα ύπατον μασσονικόν συμβούλιον και έζήτησε τας περί του πρακτέου οδηγίας του, τόν δε ύπατον μασσονικόν συμβούλιον τῷ επέτρεψε να ψευδῆ και να βεβαίωσῃ ότι δεν είνε μασσόνος, ένφ' είνε.

Τό γεγονός τούτο εἶδει μεν άφ' ενός έπί του πεδίου των πραγμάτων τόν μέτρον της μασσονικής ήθικης, παρέχει δ' άφορμήν εις τον ύπουργόν των Έκκλησιαστικῶν να ζητήση ασφαλεστέρως πληροφορίας διά τήν έπί μασσονισμῷ κατηγορίαν έναντιον του Σεβ. Αρχιεπισκόπου Χαλκίδος, και να ενεργήσῃ ό,τι νομίζει εύλογον και έπιβεβλημένον.

Β.

Δύο βουλευτάι Αττικής, κοπτόμενοι έπί πατριωτισμῷ και φιλονομίᾳ, ανέλαβον εν τῇ Βουλῇ τήν συνηγορίαν του μασσονισμοῦ. Καί οι δύο ετόνισαν ότι ο μασσονισμός δεν ένέχει έχθρικόν κατα της θρησκείας σκοπόν, ότι ο σκοπός του είνε μόνον φιλανθρωπικός, αλλά υπό εύρυτάτην έννοιαν, εξέφρασαν ότι τήν άπορίαν των πως σήμερα δύναται να εἰρησκανται εν Έλλάδι άνθρωποι δι' έπενοντες κίνδυνον εις τας λειτουργίας των μασσονικῶν Στεῶν.

Από των στηλῶν της «Αναπλάσεως» κατεδείχθη ή άξία των ψευδοβεβαίωσεων περί άκινώδους όθην του μασσονισμοῦ εκό της άποψέως της θρησκευτικής. Άλλ' ημεΐς δεν έρχόμεθα τώρα ν' ασχοληθώμεν περί τούτου. Δικαιούμεθα όμως να έρωτήσωμεν τούς κοινοβουλευτικούς ρήτορας του μασσονισμοῦ· όστι λέγετε ότι μόνον εν Έλλάδι συμβαίνει να παρεξηγηται ο μασσονισμός και ότι τούτο προέρχεται από πλάνην και άμαθειαν; Η Αὐστρία δεν άπαγορεύει τούς μασσονικούς συνεταιρισμούς; Η Ιταλική Κυβέρνησις δεν τούς καταόισε; Καί χθές άκόμη ο διάσημος Ίούλιος Λεμαίτρ δεν ύψωσεν εν Γαλλίᾳ τήν φωνήν του κατά των μασσονικῶν Στεῶν; Είνε άμαθείς και αυτοί, και εἴσθε σοφολογιώτατοι μόνον σεις; Έπειτα, σεις, νομικοί άνδρες δεν εἴσθε, και διά τήν ανόρθωσιν δεν κόπτεσθε των νόμων; Πως λοιπόν συνηγορεΐτε υπέρ των μασσονικῶν εταϊριῶν, άφού ως εταίρια μυστικά είνε καταδοκιμασμένα από τούς νόμους μας; Δεν σκανδαλίζεται ή ευσέβειά σας εξ αὐτῶν; έστω να τήν χαρήτε τήν ευσέβειαν αὐτήν; άλλά δεν σκανδαλίζεται τουλάχιστον ή νομιμοφροσύνη σας; Διατί έναγκαλίσεσθε ό,τι ο νόμος κτυπᾷ; διατί συνηγορεΐτε ήπου ο νόμος καταδικάζει; Καί όταν έρρεσθε να καταλύσθε τούς νόμους σεις οι τεταγμένοι προαπτισται των νόμων, ποίου είδους νομιμοφροσύνην έχετε, ποίου είδους ανόρθωσιν ζητεΐτε, ποίαν ήθικην άσπάσεσθε, και ποία μαθήματα εὐλαθείας προς τούς νόμους προβάλλετε προς τόν λαόν; Καί όταν δεν διατάζητε αὐτήν τήν πολιτείαν ν' ά απρέπητε, διότι δεν ύφίσταται πολιτεία ήπου ο νόμος καταλύεται, με ποίαν τόλμην έμφανίζεσθε έπί του βουλευτικού βήματος του ίδρυμένου δύναμει νόμων, τούς όποίους σεις ποδοκατεΐτε;

ΟΥΤΕ ΕΝΑΣ

Και όμως, όταν ήλέγητο ενώπιον των πατέρων του Έθνος ή εν τῇ μασσονικῇ ζητήματι πολιτεία του άγίου

Πατρῶν, καὶ ἐν τῇ συνηγορίᾳ ὑπὲρ τοῦ μασσονικοῦ μασσονικοῦ συνεταϊρισμοῦ προσκινῶντο κατὰ νόμον, ἐπισήμως, ἀναίθως καὶ ἀνασχύνταις ἢ κατὰ νόμον, οὔτε ἓνας δὲν εὐρέθη ἀπὸ τούτων ἀντιπροσώπων τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ νὰ ὑψώσῃ φωνὴν ἀσεμνίας ἢ ἄλλο ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ὑπὲρ τῶν νόμων τῶν κεμένων. Ἡ ναυαγοθετικὴ ἀρχὴ ἤκουσεν ἀπαθῆς τὴν συνηγορίαν ὑπὲρ παρανομῶν συνεταϊρισμῶν, καὶ οὐδέμιν ἀνεταχθῆν ὑπεράσπισιν ὑπὲρ τοῦ κράτους καὶ τοῦ λαοῦ τῶν προσημασθέντων μενακίτης ἀπεθείας θεσμῶν. Τὸ γεγονός τούτο ἱστορεῖται ἀνεξέλιπτον στίγμα διὰ τὴν νῦν ἑλληνικὴν βουλὴν, ἐνέχει δὲ τὴν καταδίκην καὶ τὴν κτύπον τῆς, καὶ ρίπτει φῶς ἀπαίσιον εἰς τὴν σύγχρονον κατάστασιν τῆς πολιτείας μας. Διὰ τὸ ἐλάχιστον κομματικὸν ζήτημα τῶς κολλησθῆς καὶ τῶς βῆθ' ἔπου δὲ προσβάλλεται ἡ θρησκεία καὶ ἀπειλοῦνται αὐτὰ αἱ βῆθεις τῆς πολιτείας, αἰσχρὰ καὶ ἐπονείδιστος καὶ ἀπελπιστικὴ σιγή. Ἄ! ὁ θεὸς ἰσχυροί, οἵτινες ἐπιτελεῖτε ἔργα δολοφόνων, καὶ ὄψαν οἰκοῦμαι, οἵτινες ἔρχεσθε νὰ σωρεύσητε ἐρείπια ἐπὶ ἐρείπια, καὶ ὄψαν πικτέρας, οἵτινες τείνετε χεῖρας στραγγαλιστῶν! Οὔτε ἓνας δὲν εὐρέθη μετὰ εἰς τὰς τάξεις σας, ἐν ὅχῃ τῆς Ἐκκλησίας φίλος, ἀλλὰ τοῦλάχιστον τῆς πολιτείας ὑπέρμαχος. Ἄλλοτε ἢ Βουλὴ εἶχεν Ἰακώβου καὶ Σιριπόλου καὶ Καλλιγέδους καὶ ἄλλους ἐπιλέκτους, οἵτινες ἐφάρσαν Σύνταγμα ἐν ὄνοματι τῆς Ἁγίας Τριάδος. Σήμερον ἢ Ἁγία Τριάς ἀναφύεται ἐμπαικτικῶς εἰς ἀγροῦκα τοῦ Κοινοβουλίου ἐπιστάσια, ἐν μέσῳ τῆς φαιδρότητος καὶ τῶν γελῶντων βουλευτῶν κουλουροφάγων, κουτσαβάκηδων, μονομάχων, μυτικῶν δὲ ἐταιρίαι εὐρίσκουν ἐνθέρμον ὑπεράσπισιν, χωρὶς οὔτε εἰς νὰ ἐγείρηται, ὅπως ἀσεμνότητ' καὶ τὸ συμπτωμα τούτο ἀποτελεῖ τὴν ἐσχάτην κατὰ κτῶν τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ ἐν Ἑλλάδι, ὑπὲρ δὲν θὰ ἦτο διόλου θλιβερόν, ἐὰν συγχρόνως δὲν ἐμάρτυροι ποῖον ὄχιον διαφθορᾶς εἰσέγαγεν εἰς τὰ σπλάγγνα καὶ εἰς τὰς κεφαλὰς καὶ εἰς ὅλον τὸν κορμὸν τῆς ἑλληνικῆς πολιτείας καὶ κοινωνίας διοικήσεως φάσκη ὑποδοθηθουμένη ἀπὸ ἀγροτικὴν ἐκπαίδευσιν καὶ ἀπὸ ἑκκλησιαστικὴν ἀσεμνίαν, ὅμοια τῆς ὁποίας εἰς κανὲν ἐκ τῶν συγχρόνων κρατῶν δὲν ἀπαντᾶται.

ΔΙΑ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΧΑΛΚΙΔΟΣ

Καιρὸς, Σεβασμιώτατε, τοῦ σιγᾶν, καὶ καιρὸς τοῦ λαλεῖν, ἔρχεται δὲ ὥρα, καὶ νῦν ἔστιν, ὅτε καὶ εἰ λίθοι αὐτοὶ βάλλουσι κραυγὴν. Καὶ ἡ κραυγὴ αὕτη σᾶς λέγει: Ἄγιε Χαλκίδος, λαλήσατε λοιπόν, λαλήσατε ἀμέσως ἢ ἐπὶ πλέον σιγῆ σας ἀποτελεῖ σκάνδαλον οἰκονομίας, καὶ εἰς ἐπίσκοπος τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῆς ἀποστολῆς του εἶχε ὄχι τὸ νὰ δημιουργῇ σκάνδαλα, ἀλλὰ τὸ νὰ αἴρῃ αὐτὰ. Ἐκ τοῦ ποιμνίου σας σκανδαλίζονται διὰ σας ὅτι εἰς τὰς τάξεις ἀνήγετε τῶν μασσόνων. Διὰ τῆς δημοσιογραφίας προκλήσεις σας ἀπευθύνονται, ὅπως καθησυχάσητε τὰς διὰ σας ταραττομένας συνειδήσεις. Καὶ ἐπίσημον τῆς ἐν Ἑλλάδι μασσονίας μέλος δὲ δημοσιογραφικῆς ἀνακοινώσεως του κρατῶν καὶ βεβαιώνει τὰς διὰ τὴν Σεβασμιότητά σας ὑπονοίας, φανερά διακηρῦττον ὅτι εἶθε ἐκ τῆς μασσονικῆς ἑτάδας.

Ἴνα τί λοιπόν σιγᾶτε; Ἐκ περιφρονησεως; Ἄλλ' εἰς ἀρχιεπίσκοπος κανένα δὲν περιφρονεῖ. Ἐκ συναισθησεως ἀθωότητος, ἢν θεωρεῖτε ἀπρόσβλητον; Ἄλλ' ἢ ἀθωότης ἀγαπᾷ τοὺς δι' αὐτὴν ἀκανθαλιζομένους, καὶ ὅταν αὐτοὶ ζητῶσιν

ἐξηγήσεις, διὰ νὰ εἰργνεύσωνται, σπεύδει προθύμως νὰ τὰς δώσει. Διὰ τί λοιπόν σιγᾶτε;

Ἡ εἰρήνη ὅτι εἶνε δικαίωμα σας; Πλὴν ὁσθε. Δὲν ἀνήκετε εἰς ἑαυτὸν, ἀλλ' εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ ὅταν ψυχὴ ἀπομονοῦν ἐξ αἰτίας σας, ἢ ἐξ ἀκολούθησιν τῆς ἀσέμνότητος ἢ ἀπεδείκνυνται ἀπλῶς ὅτι δὲν ἔχετε ἀκριβῆ συναίσθησιν τῶν καθηκόντων σας.

Ἡ ἐπίσκοπος σιγῆ σας κατὰ τῶν ἐπὶ μασσονισμῶ ἡμῶν εὐρυτάτων καὶ πικρότερων κατηγοριῶν δημιουργεῖ περὶ τὸ πρόσωπόν σας τὸ ὀλιγώτερον ἐν αἰνίγμα, καὶ ἐν σκάνδαλον, εἰς δὲ ἐπίσκοπος οὔτε τὸ πρῶτον πρέπει νὰ ἀνέχηται, οὔτε τὸ δεύτερον νὰ στέργῃ.

Ἐἴθε ἐν ἀμφιβάλλομένη τάξει, Σεβασμιώτατε. Εἰς ἐπίσκοπος πρέπει νὰ ἔχη ὠρισμένην θέσιν, καὶ ἡ ἰδική σας εἶνε εἰς πολλὰς συνειδήσεις ἀπροσδιόριστος. Εἰς ἐπίσκοπος πρέπει νὰ εἶνε ὅλος εἰς τὸ φῶς, καὶ σὺς ἐπιμένετε νὰ κρατῆτε τὸν ἑαυτὸν σας εἰς τὸν ζῆλον. Διὰ τί;

Δὲ ἀπορῶν αὐτὰ καὶ αἱ ἐρωτήσεις ἀπαιτοῦν λύσιν καὶ ἀπάντησιν, Σεβασμιώτατε. Δότε τὰς λοιπῶν. Τὸ σιγᾶν δὲν εἶνε δικαίωμα σας. Νὰ λαλήσητε, ἰδοὺ τὸ καθῆκόν σας.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ 22 Ἰουλίου

Ὁ Ἀπόστολος Ῥωμ. ιε. 1—8.
 Ἡ Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθ. θ' 27—35
 Κυριακὴ 23 Ἀυγούστου
 Ὁ Ἀπόστολος Α' Κορινθ. α' 10—17
 Ἡ Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθ. ιδ' 14—22

ΟΙ ΔΙΑΔΕΧΟΝΤΕΣ

Εἰς τὰς λαϊκὰς σχολὰς τῆς Ἀναπαλάσεως,

Ἐν τῇ Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον
8—9 μ. μ.

Σαββάτῳ 24 Ἰουλίου Μιχ. Ι. Γαλανός.
Κυριακῇ 25 » Μιχ. Ι. Γαλανός.

Ἐν τῇ Ζαννεῖῳ Ὀρφανοτροφείῳ ἐν Πειραιεῖ
Σαββάτῳ 24 Ἰουλίου 8—9 μ. μ. Δ. Παπαδόπουλος
Πέμπτῃ 29 Ἰουλίου 8—9 μ. μ. Μιχ. Ι. Γαλανός

ΤΑ ΔΙΑΝΤΑ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ἐν νεοελληνικῇ μεταφράσει
ὑπὸ ΜΙΧΑΗΛ καὶ ΝΙΚΟΛΑΟΥ Ι. ΓΑΛΑΝΟΥ

Ἡ ἐκδοσις γίνεσθαι κατὰ τετάρτην μηνιαία. Ἐκαστον τεύχος ἐμπεριέχον ἑπτὰ τυπογραφικὰ φύλλα, τιμᾶται ἐν Ἑλλάδι ἀντὶ μίαις δραχμῆς, ἐν Τουρκίᾳ ἀντὶ ἐνὸς τετάρτου τοῦ μετρίτιου, καὶ ἀλλοῦ ἀντὶ ὄρου. ἐνός.
Ἐξεδύθη ἤδη τὸ τεύχος Ἰουλίου τὴν προσεχῇ ἑβδομάδι ἀκρίβεται τὸ τεύχος τοῦ Ἰουλίου.